

50 x Los!

50 x Los!

‘Monster’ en
andere verhalen

Jacob Los jr.

ISBN: 9789463670500

© Jacob Los jr.

Eindelijk 50 x Los!

De afgelopen jaren schreef ik ‘Helsinki’, een lijvig manuscript over de *roadtrip* van een op drift geraakte ambtenaar en een jonge jazzsaxofoniste. Toen ik het had afgerond en geredigeerd (en nog eens... en nog eens) wilde ik gek genoeg nog steeds schrijven. Zo ontdekte ik Sweek. De vijftig verhalen in deze bundel heb ik het afgelopen jaar geschreven voor de #Micro-wedstrijden van dit onvolprezen online platform. Geen ervan is meer dan 250 woorden. Het eenenvijftigste verhaal ‘Virtueel’ is niet eerder gepubliceerd. Het toetje is ‘Dagje Amsterdam’; een kenschets van onze hoofdstad in vijf woorden.

Mijn dikke boek voelt als een dierbare herinnering, eentje die ik helemaal heb mogen vormgeven. Tot mijn verbazing ging voor de korte verhaaltjes ongeveer hetzelfde gelden. Voor mij voelen ze als mini

ontsnappingsen uit de waan van alledag. Het zijn pogingen om de wereld en de mensen om me heen op een net iets andere manier te bekijken en daardoor misschien wat beter te begrijpen.

Het mooie van Sweek is dat je ook kunt genieten van het werk van anderen. Juist daardoor kreeg ik steeds meer het gevoel dat er voor het schrijven van korte verhaaltjes eigenlijk geen regels hoeven te gelden. Je neemt snel weer afscheid van je lezer dus je kunt je veroorloven om wat van hem of haar te vragen. Eigenlijk heb ik alleen maar geprobeerd om de verhaaltjes iets meer te laten zijn dan alleen de vertelling van een anekdote. Om met Arnon Grünberg te spreken: “schrijven zonder dat er iets op het spel staat, is een loze onderneming” (Voetnoot voorpagina Volkskrant 2 mei 2017). Natuurlijk was de verleiding om die zelf opgelegde regel te schenden soms te groot.

Ik hoop dat de verhaaltjes je zo af en toe
doen grinniken of, beter nog, ontroeren. Laat
je het me weten?

Jacob Los jr.

Den Haag, november 2018

jacob.los.jr@gmail.com

Palindroom

Ze stak haar hand naar me uit. Hij voelde warm. “Ben jij Mark?” vroeg ze. Ik schudde mijn hoofd. Ze keek vorsend naar me en zei toen “jammer...” Heel gedecideerd. Ze deed een stap naar achteren maar bleef me aankijken. “Ik wacht op een bekende” zei ik. “Lunchafspraak.” Alsof ik mijn aanwezigheid op het Plein in Den Haag zou moeten rechtvaardigen tegenover deze kleine, wat mollig ogende vrouw. Het zou waarschijnlijk een leeftijdgenoot zijn maar ze zag er ouder uit. Ik vond haar meteen aantrekkelijk.

Even aarzelde ze en toen wees ze met haar wijsvinger in mijn richting. “Als ik zeg *levensnevel* of *stormrots*, wat zeg jij dan?” “Ehhh... niks” stamelde ik. “*Parterretrap?*” probeerde ze. Voor de tweede keer in korte tijd schudde ik mijn hoofd. Ze deed weer een stap naar achteren zonder haar blik één

moment af te wenden. “Ik zou jouw *redder* kunnen zijn” zei ze. Het klonk bijna wanhopig. Ze zag hoe overdonderd ik was, draaide zich abrupt om en verdween in de drukte.

Jeanette sliep al toen ik die avond naast haar in bed schoof. Het gezicht van de vrouw stond op mijn netvlies. Ik wilde haar begrijpen!

Duurloop

Voor vandaag staat een duurloop op het programma. Eentje van drieëntwintig kilometer. Veel zin heb ik niet maar afwijken van het schema is *out of the question*. Ik doe de voordeur dicht en herinner me mijn droom van afgelopen nacht. Ik droomde dat ik voor het eerst een marathon had volbracht. Wel een beetje vreemd want ik train nu voor mijn vijfde. Vandaag kom ik slecht op gang. Zou ik toch wat overtraint zijn? Als een duurloop goed gaat, dan kom je in een *flow*. Dan voelt hardlopen als zweven.

Maar mijn benen voelen zwaar en mijn ademhaling is gejaagd. Ach, dat ken ik wel van mezelf. Straks wordt het beter. Die pijn op mijn borst is wél raar trouwens. Dat heb ik nooit eerder gehad. Aan welke kant zit je hart ook weer? Nou ja, komt vast van die slechte ademhaling.

Nu gaat het weer goed. Daar is de *flow*!
Weliswaar pas na acht kilometer maar hij is
er. Het voelt vandaag wel een beetje anders
dan normaal trouwens, maar het voelt
heerlijk! Ik zweef niet alleen boven de grond
maar ik voel ook dat ik omhoog kom. Ik *ren*
omhoog! Ik kan vliegen!

De laatste dag van de wereld

“Zie je het niet man? Kijk dan goed!” De zwerver zag eruit zoals een zwerver eruit hoort te zien. Vuile kleding met een camouflage-print, een zwarte wollen muts en een grijze baard. Hij gebaarde driftig met zijn armen. “De tekenen zijn toch duidelijk. Kijk dan naar het licht! Daar kun je zoiets aan zien.” Max fietste langs. Onderweg naar zijn werk. Op veilige afstand van de man stopte hij. Zijn voet op de trottoirband.

Hij keek om zich heen. Niks bijzonders te zien. Goed, het ochtendlicht was helder. Helderder dan je op een novemberochtend zou verwachten, maar dat heb je wel eens. De zwerver keek Max nu recht aan. “Het is de laatste dag van de wereld, man. We gaan eraan!” Max grijnsde gegeneerd, haalde zijn schouders op en fietste verder. Bij de kruising bedacht hij zich. Terwijl hij afsloeg, draaide hij zich half om. “Het valt heus mee,

joh! Maak je maar geen zorgen. Het valt altijd mee.” Wat er vlak naast het fietspad stond zag hij niet. Hij hoefde daar ook helemaal niets te verwachten. Met een meedogenloze zwiep veegde het uitzwaaiende deel van de bouwkraan hem van zijn fiets.